USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: R. M.,** zastoupen JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou, se sídlem Bartošova 4, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 77/VL - 07 - ZA04 - 2006 ze dne 9. 3. 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 96/2006 - 25 ze dne 26. 7. 2006,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni, advokátce JUDr. Pěvě Skýbové, **se přiznává** odměna ve výši 5712 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal včasnou kasační stížnost proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako nedůvodná zamítnuta. Rovněž na něj nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí zdůvodnil tím, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod nebo pro některých z důvodů vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu ze strany státních úřadů, nebo že by takové jednání bylo ze strany státních úřadů v případě stěžovatele podporováno nebo trpěno. Žalovaný dále své rozhodnutí odůvodnil také tím, že ze správního řízení vyplynulo, že stěžovatel požádal o udělení azylu až po té, co skončila platnost jeho víza za účelem zaměstnání, což žalovaný označil jako snahu stěžovatele o legalizaci pobytu na území České republiky.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního, dále jen „s. ř. s.“), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že v ní stěžovatel uplatňuje důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel uvedl, že žádost o udělení azylu podal z důvodu nesnášenlivosti mezi Kyrgyzy a Uzbeky, přičemž otec stěžovatele je Uzbek, a proto k nim domů často chodili mladí výtržníci, rozbíjeli okna a vyháněli je pryč. Stěžovatel sám se také považuje za Uzbeka. Stěžovatel se s tímto problémem obrátil na policii, která zasáhla a výtržníkům udělila pokutu. Stěžovatel také uvedl jako důvod odchodu z vlasti svoji profesi, je akrobat a s cirkusem cestuje po různých státech, do České republiky přicestoval již v roce 2001 a v zimních měsících se opět vracel do Kyrgyzstánu. Naposledy přicestoval do České republiky v dubnu 2005 a žádost o azyl podal dne 19. 1. 2006 poté, co byl zadržen cizineckou policií.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále vady řízení

dle spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi rozporu, což dle názoru stěžovatel ovlivnilo zákonnost rozhodnutí. Dále stěžovatel v kasační stížnosti vytýká správnímu orgánu, že v průběhu správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, porušil povinnosti jemu uložené zákonem č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), a odkazuje na §§ 3, 32, 46 a 47 správního řádu. Konkrétně stěžovatel uvádí, že správní orgán i soud nesprávně vyhodnotily politickou situaci v zemi jeho původu, nebylo dostatečně přihlédnuto k národnostní nesnášenlivosti a pronásledování stěžovatele v Kyrgyzstánu a tedy mu měl být azyl dle § 12 zákona o azylu udělen.

K této argumentaci stěžovatele Nejvyšší správní soud odkazuje na vlastní jednotnou judikaturu, např. na rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, dostupný na www.nssoud.cz, kde je konstatováno, že „skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromých osob, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny“. Rovněž byla tato problematika řešena v rozsudku Nejvyššího správního soude ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60.

Vyhrožování a výtržnosti z důvodu nesnášenlivosti mezi národnostními menšinami ze strany soukromých osob, nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, tím spíše, pokud policie v takovýchto případech zasáhne pro zjednání nápravy a pořádku. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že za pronásledování nelze považovat ani případný masový výskyt negativních jevů v zemi původu stěžovatele za předpokladu, že nejde o součást státní politiky. Pokud státní orgány tyto negativní jevy potírají, pak nelze hovořit o pronásledování, a to ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a tato opaření nemají trvalý efekt. Příslušníci určité národnosti mohou být objektem ústrků, verbální či případně i fyzických útoků ze strany svých spoluobčanů, jež pramení z negativních lidských vlastností, jimiž jsou např. animozita, závist, strach z ohrožení sociálních jistot, dřívější příkoří skutečná i domnělá či xenofobie, to však samo o sobě není možné podřadit pod pojem pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, blíže v rozsudku ze dne 9. 1. 2007, č. j. 8 Azs 46/2006 - 85, dostupný na www.nssoud.cz.

K námitkám stěžovatele týkajících se porušení ustanovení správního řádu žalovaným může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou dokazování a rozsahu zjišťování skutkového stavu v azylovém řízení se zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře, je možné odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41. Úkol žalovaného nespočívá v předestírání důvodů, pro které je azyl obvykle udělován, nýbrž žalovaný musí žadateli o azyl umožnit, aby uvedl všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné. Tímto způsobem žalovaný postupoval a Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu, naopak zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel a jsou pro posouzení daného případu dostačující.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích.

Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 96/2006 - 46 ze dne 3. 10. 2006 ustanovena zástupkyně, advokátka JUDr. Pěva Skýbová. Nejvyšší správní soud zástupkyni přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby spočívající v doložené právní poradě s klientem včetně převzetí a přípravě právního zastoupení a doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 2 x 300 Kč za dva úkony podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem 4800 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o částku odpovídající dani, kterou je tato zástupkyně povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tj. o 912 Kč. Ustanovené zástupkyni se přiznává odměna v celkové výši 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu